

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Karly Cháberové a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Dany Černé v právní věci žalobce: **L. V. V.**, zastoupen Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem se sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2014, č.j. MV-136302-6/SO/sen-2013,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2014, č.j. MV-136302-6/SO/sen-2013 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 12. 9. 2013, č.j. OAM-39089-14/DP-2013 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Žalobce v podané žalobě namítl, že obě správní rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná. Správní orgány v obou rozhodnutích konstatovaly, že žalobce dle jejich názoru zneužije vízum k jinému než určenému pobytu, a proto na jeho žádost aplikovaly ustanovení § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Správní

orgány však dle názoru žalobce žádným způsobem nespecifikovaly, k jakému jinému účelu by měl vízum žalobce zneužít. Správní orgány se v odůvodnění svých rozhodnutí omezily pouze na konstatování, že dle jejich názoru ze spisového materiálu vyplývá, že žalobce o studijním programu nic neví, nemá jazykové znalosti na dostatečné úrovni, a uzavřely celou věc tak, že žalobce nemá věrohodný zájem o studium v České republice. Žalobce uvedl, že s tímto závěrem nesouhlasí, přičemž jej považuje nejen za nepřezkoumatelný, ale rovněž za neodpovídající zjištěným skutečnostem i listinám předloženým v průběhu řízení. Zdůraznil, že studijní program, do kterého je přihlášen, je program „Česká studia“ Univerzity Karlovy. Jedná se o přípravný kurz ke studiu na vysoké škole v českém jazyce, výuka probíhá v anglickém, později v českém jazyce. Žalobce ve správním řízení jak listinnými doklady, tak provedeným pohovorem prokázal jasný a skutečný záměr studovat v České republice. Z obsahu pohovoru, který s žalobcem provedl zastupitelský úřad České republiky ve Vietnamské socialistické republice, dle názoru žalobce vyplývá jeho široký přehled týkající se nejen studijního oboru, ale i skutečný a reálný zájem studovat v České republice ve zvoleném studijním programu. Správní orgány tak dle žalobce řádně neodůvodnily aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

Žalobce dále namítl, že správní orgány v řízení postupovaly nezákonně, když ke svému závěru dospěly na základě důkazních prostředků nezachycených procesně použitelným způsobem ve smyslu ustanovení § 51 až 56 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgány došly ke svému závěru nejen na základě pohovoru se žadatelem, ale taktéž na základě testu z anglického jazyka, který provedl zastupitelský úřad. Tento test, resp. záznam, nelze dle názoru žalobce použít jako důkazní prostředek ve správním řízení, když správní řízení je primárně vedeno v českém jazyce (ustanovení § 16 odst. 1 správního řádu) s tím, že pokud žadatel tento jazyk dostatečným způsobem neovládá, má právo k některým úkonům správního orgánu přizvat si tlumočníka z jím zvoleného jazyka. Tento pohovor v anglickém jazyce byl však veden bez přítomnosti tlumočníka z anglického jazyka. Vzhledem k obsahu pohovoru ze dne 16. 8. 2013, ze kterého dle žalobce vyplývá jednoznačná znalost studijního programu i zájem o studium na vysoké škole v České republice, žalobce dovedl, že správní orgány dospěly ke svému závěru jak na základě nesprávného vyhodnocení tohoto pohovoru, tak na základě testu z anglického jazyka. Takový důkazní prostředek však dle žalobce správní řád nepřipouští. V daném případě se tak může jednat jen o důkazy podpůrné, které však musí být procesně použitelným způsobem ověřeny a musí zapadat do kontextu již provedeného dokazování. Žalovaný tak dle názoru žalobce konal na základě libovůle a v rozporu se zásadou legality.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům navrhoval žalobce zrušení žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového.

Žalovaný správní orgán v písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedl, že žalobce má na území České republiky rodinné příslušníky, čímž je naplněn předpoklad možného zneužití povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny žalobce na území.

Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vylýnuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Dne 4. 7. 2013 podal žalobce na Velvyslanectví České republiky v Hanoji žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Žalobce spolu se žádostí předložil potvrzení Ústavu bohemistických studií Filozofické fakulty Univerzity Karlovy

v Praze ze dne 22. 5. 2013 o přijetí do Programu česká studia do zimního semestru akademického roku 2013/14.

Ve správním spise je dále založen test z anglického jazyka opatřený datem 4. 7. 2013. Žalobce na všechny tři uvedené otázky odpověděl jednoduchou větou: „*I don't no.*“ K testu je přilepen žlutý štítek s poznámkou: „*neumí vůbec anglicky – viz jednoduchý test v žádosti*“.

Dne 16. 8. 2013 provedl zastupitelský úřad výslech žalobce, zaznamenaný v protokolu č.j. 6014/2013. Žalobce během výslechu uvedl, že v současné době studuje v bakalářském studiu na Obchodní a turistické škole v Hanoji. Důvodem ke studiu v České republice je, že školy v cizině vždy umožňují získat lepší zaměstnání ve Vietnamu. Uvedl, že ČR má dlouhou historii a vynikající kulturu a je výhodou, že bude studovat v hlavním městě Praze. Ke škole uvedl, že je významná i v Evropě, její webové stránky však neznal. Na internetu hledal možnosti studovat ve světě, a protože rodiče žijí v České republice, chtějí, aby zde studoval. Znalosti českého jazyka nemá, nikdy se ho neučil, neví o něm nic, rozumí trochu anglicky. Dále uvedl, že je pro něj český jazyk zajímavý a doufá, že se jej bude učit. Jeho zájmy jsou cestování, Česká republika je zajímavá vyspělá země, a proto zde chce studovat filozofii. Jako název školy uvedl CHAR SEA, FF. O obsahu studia přípravného kurzu, místě konání, způsobu klasifikace, počtu vyučovacích hodin týdně nic nevěděl. K délce studia uvedl, že bude trvat tři a půl roku a bude zakončeno diplomovou prací. Uvedl, že pobyt mu finančně zajistí rodiče, pokud by měl možnost, bude chodit na brigádu. V České republice má také svého strýce, který mu zprostředkoval a zajistil potřebné dokumenty k žádosti o povolení k pobytu.

Na základě tohoto výslechu vyhotovilo Velvyslanectví České republiky v Hanoji stanovisko k žádosti o dlouhodobý pobyt, ve kterém uvedlo, že žalobce nezná ani název školy, na které chce studovat, a do ČR chce hlavně z toho důvodu, že tam žijí jeho rodiče. Z tohoto důvodu zastupitelský úřad nedoporučil udělení povolení k dlouhodobého pobytu na území ČR za účelem studium.

Rozhodnutím ze 12. 9. 2013, č.j. OAM-39089-14/DP-2013 byla žádost žalobce zamítnuta ve smyslu ustanovení § 46 odst. 5 ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, neboť byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec hodlá povolení k pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně uvedl, že z výpovědi žalobce je prokázáno, že žalobce se domáhá získat pobytové oprávnění k jinému účelu, než za jakým podal svou žádost. O konkrétním oboru studia nic neví, na výběru studia se sám nijak nepodílel, doklady mu zajistil a zprostředkoval jeho strýc. O škole a místě, kde by měl nastoupit ke studiu, nic neví, nemá též jazykové znalosti, které jsou předpokladem k řádnému studiu českého jazyka, nehledě na skutečnost, že i když je pro něj český jazyk zajímavý, nikdy se o něj skutečně nezajímal a na studium v České republice se ani nepřipravoval. Odpovědi žalobce ohledně zájmu skutečně studovat přípravný kurz jsou nevěrohodné. K tomu správní orgán konstatoval, že doklady o studiu předložené k žádosti byly doloženy pouze formálně.

Správní orgán dospěl k závěru, že zjištěný stav věci odpovídá důvodům zamítnutí žádosti uvedeným v ustanovení § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, když bylo zjištěno, že žalobce nebude na území České republiky plnit účel pobytu deklarovaný

v žádosti, a existuje tak důvodné podezření, že povolení k dlouhodobému pobytu by bylo žalobcem zneužito k jinému účelu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 26. 9. 2013 blanketní odvolání, které dne 17. 10. 2013 doplnil. V odvolání žalobce uváděl obdobná tvrzení a námitky jako v podané žalobě.

Rozhodnutím ze dne 24. 1. 2014, č.j. MV-136302-6/SO/sen-2013 bylo odvolání žalobce zamítnuto a prvostupňového rozhodnutí potvrzeno.

V odůvodnění žalovaný konstatoval, že se shoduje s právním názorem správního orgánu I. stupně především s ohledem na skutečnost, že žalobce neprokázal znalost anglického jazyka na takové úrovni, aby bylo možno předpokládat, že studium českého jazyka v anglickém jazyce zvládne. Ze skutečnosti, že žalobce nedokázal ani na jednu z uvedených otázek testu anglického jazyka odpovědět jinak než větou jednoduchou, a to na všechny otázky větou stejnou, je zřejmé, že anglický jazyk neovládá a studium v anglickém jazyce by nebyl schopen absolvovat, a tudíž plnit účel pobytu, o jehož povolení žádá.

Dále žalovaný podotkl, že ačkoli žalobce uváděl, že školy pro studium v zahraničí hledal přes internet, internetovou adresu školy si nebyl schopen vybavit. Nebyl schopen si vybavit ani přesný název školy, kde přesně bude výuka probíhat, ani co výuka obnáší. S ohledem na uvedené dospěl žalovaný k závěru, že žalobce neprokázal zájem o studium v České republice.

K námitce žalobce, že zná univerzitu i studijní obor s ohledem na předložení potvrzení o studiu k žádosti o vydání povolení k pobytu, žalovaný konstatoval, že pokud žalobce předložil potvrzení o studiu jako listinný důkaz, musel s ním být seznámen. V daném případě proto vzbuzuje pochybnost skutečnost, že žalobce následně u výsledku nevěděl, co studium obnáší, ani přesný název univerzity.

K námitce nemožnosti použití výsledku žalobce a testu z anglického jazyka z důvodu vyhotovení v anglickém jazyce, žalovaný uvedl, že i když byl test z anglického jazyka v jiném než českém jazyce, lze k němu přihlídnout jako k důkazu prokazujícímu jazykové znalosti žalobce. Žalobce v daném testu nedokázal ani na jednu z uvedených otázek odpovědět, tudíž bez zřetele na použitý jazyk bylo zjištěno, že žalobce jazykové znalosti nemá. K výsledku žalobce přihlídnout lze, jelikož splňuje podmínky stanovené v ustanovení § 16 odst. 3 správního řádu, když byl veden za přítomnosti tlumočníka a protokol byl vyhotoven v českém jazyce.

Podle § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhl nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Žalobce s rozhodnutím o věci samé bez jednání souhlasil, žalovaný správní orgán se ve stanovené lhůtě nevyjádřil. Soud tedy postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.

Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání

předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

Podle ustanovení § 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) platí obdobně § 37, § 55 odst. 1, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.

Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. h) téhož zákona dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného dlouhodobým vízem neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza.

S ohledem na shora uvedené odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, soud dospěl k závěru, že nelze přisvědčit námitce žalobce, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když žalovaný, resp. již správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce zneužije povolení k pobytu k jinému účelu, než uvedl v žádosti. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že žalobce v průběhu výsledku neprokázal vážný zájem o studium v České republice a nevěděl nic o škole, ani o studijním programu. Jisté povědomí o studijním programu sice osvědčil, avšak konkrétní podmínky studia neznal. S ohledem na to, že žalobce žádal o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia dne 4. 7. 2013 s tím, že předložil potvrzení o přijetí do zimního semestru akademického roku 2013/14 (od 15. 9. 2013 do 31. 12. 2013), a na to, že výsledek žalobce byl proveden dne 16. 8. 2013, lze konkrétní neznalosti o studiu přičítat jednoznačně k tíži žalobce. Lze sice předpokládat, že se student nastupující na vysokou školu, a to bez ohledu na to, zda v České republice, nebo v zahraničí, začne o samotné studium „zajímat“ až tato skutečnost nastane, tj. v době blízké nástupu do školy, ne-li až po samotném fyzickém nástupu do školy. Naprostá neznalost podmínek studia včetně toho, že nebyl schopen uvést ani jméno vysoké školy, svědčí však o správnosti závěru žalovaného, že studium žalobce hodlal pouze účelově použít jako účel pobytu. Pokud by se chtěl žalobce fakticky zúčastnit Programu česká studia, musel by vědět, že k absolvování tohoto studia je potřeba znalost angličtiny a že se nejedná o samotné vysokoškolské studium, ale o přípravný kurz pro navazující studium oboru Čeština pro cizince. Tyto okolnosti však při výpovědi neuvedl, jeho odpovědi na konkrétní otázky vyznívají obecně a jeví se jako účelové.

Správní orgány obou stupňů tak dle názoru soudu náležitě zhodnotily tu skutečnost, že žalobce v blízké době nastupuje ke studiu, přičemž neprokázal znalost ani základních věcí týkajících se daného studijního programu.

K námitce žalobce, že nelze jako důkazní prostředek v řízení použít test z anglického jazyka, soud uvádí, že se v daném případě nejednalo o jednání, pro které by bylo třeba zajistit tlumočníka. Položením předmětných otázek byla pouze ověřována úroveň znalosti anglického jazyka u žalobce. Správní řád využití ověření nezakazuje, a proto lze připustit, aby byl výsledek tohoto testu správním orgánem zohledněn při úvaze o tom, zda povolení bude cizinci uděleno, či nikoliv. Program česká studia, do kterého byl žalobce přijat, je veden v anglickém jazyce. Nelze tedy vyčítat správním orgánům, že chtěli žalobcovu znalost anglického jazyka prověřit. Žalobce byl nadto povinen podrobit se testu z anglického studia v rámci přijímacích povinností předmětného studijního programu, na což byl upozorněn v potvrzení o přijetí ke studiu, kde je uvedeno následující: „*Students take after their arrival entrance test from English communication. The programme reserves the right to refuse a*

student, who fails the test. The sum 50% of tuition is refunded in such case.“ V překladu do českého jazyka to znamená, že „*studenti po svém příjezdu absolvují vstupní test z anglické komunikace. Studijní program si vyhrazuje právo odmítnout studenta, který v testu neuspěje. V takovém případě se vrací 50% částky školného.*“

Závěr správních orgánů o tom, že žalobce anglicky neumí, a proto je žádost o povolení k pobytu účelová, je dle názoru soudu správný, když nelze odhlédnout od skutečnosti, že testu z anglického jazyka byl žalobce podroben cca 3 měsíce před předpokládaným nástupem ke studiu. V takovém případě zcela oprávněně vyvstává pochybnost, zda by se žalobce byl schopen za tuto velmi krátkou dobu anglickému jazyku naučit natolik, aby zvládl vstupní test v rámci studijního programu a byl fakticky přijat k vlastnímu studiu.

Soud tak dospěl k závěru, že správní orgány nijak nepochybily, když vlastní test z anglického jazyka a z něj vyplývající žalobcovu nulovou znalost anglického jazyka vyhodnotily jako okolnost svědčící o tom, že žádost žalobce o povolení k pobytu za účelem studia je ryze účelová, resp. že žalobce zneužije povolení k pobytu k jinému účelu.

Soud tedy ze všech výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v §103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na internetových stránkách www.nssoud.cz.

JUDr. Karla Cháberová v.r.
předsedkyně senátu

V Praze dne 27. února 2017

Za správnost vyhotovení: K.